

MYŠKA MONA

Domov je vraj tam, kde je srdce, aspoň tak to počula. Myška Mona však domov nikdy nemala. Teda mala, ale nikdy nie nadhlo. Zaprášený balík sena, opustené vtáčie hniezdo, pichľavá húština – za svoj krátky život bývala na viac miestach, ako mala fúzov. A teraz jej posledný domov v starom dutom pni zaplavila po búrke voda.

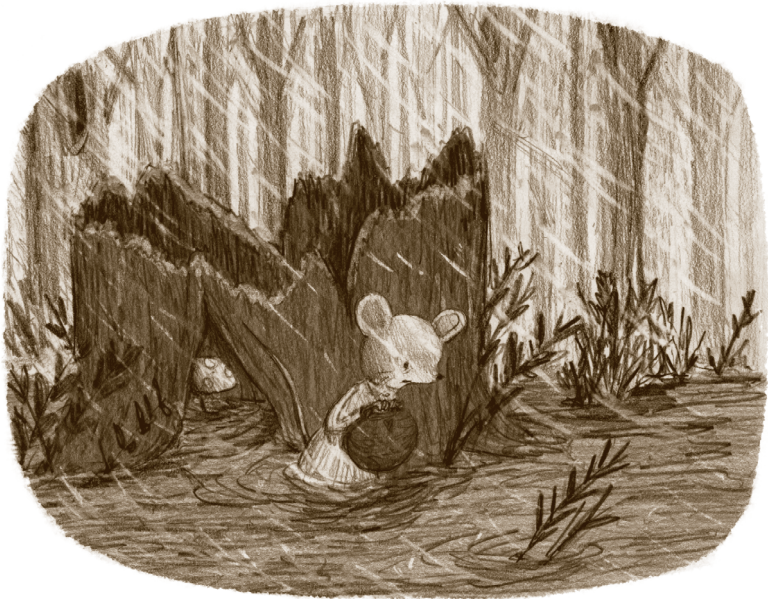
Keď v lete ten peň našla – s hríbikovým stolom vnútri a prameňom vody obďaleč – zdalo sa jej, že také šťastie azda ani nemôže mať. Prečo si to miesto neobsadilo nejaké iné zvieratko?

Teraz to Mona pochopila. Sedela v rohu na koreni, triasla sa od strachu a sledovala, ako voda

postupne zaplavuje vnútorný priestor, obkolesuje posteľ z machu, špliecha na stôl, hrozí, že so sebou odnesie myškin kufor.

Kufor bolo to jediné, čo jej zostalo po rodine. Bol vyrobený z orechových škrupiniek, navrchu mal vyrezané malé srdiečko. Mona sa za ním nachiahla.

Čas sa znova presťahovať, pomyslela si a zavzdychala. Pevne stisla rúčku kufra a vyrazila z búrky do búrky.

Dážď búšil do stromov Papradového lesa, ktorý práve v tom čase menil farby na jesenné. Mona bola okamžite premočená od ňufáčika až po chvost. Labky sa jej pri každom kroku zabávali do vlhkej pôdy.

Kam mám ísť? premýšľala. Napravo bola farma, tá však bola veľmi ďaleko a bývala tam mačka. Vedela to, pretože sa tam už raz pokúšala ubytovať. A tak mohla ísť buď doľava, alebo rovno.

Práve sa chystala vykročiť rovno, keď vtom... *Prask!* Oblohu preťal blesk a Mona až nadskočila od strachu. Takže doľava. Zamierila hlbšie do lesa, poskakovala z vetvičky na list, snažila sa vyhýbať blatu.

Keby sa jej podarilo nájsť skalú, rodinku hríbov alebo bútlavý strom, kam by sa uchýlila. Nič z toho však nenašla. Nenašla dokonca ani stopy po iných zvieratkách. *Všetci sú isto pred búrkou ukrytí v bezpečí svojich domovov*, pomyslela si Mona.

Zanedlho sa jej dažďové kvapky nahromadili v ušiach. Vytriasala si ich, ale potom počula desivé zvuky búrky ešte jasnejšie. Vietor hvízdal, šľahal a krútil sa – pripomínal zavíjanie. *Vlky!*

Mona vypískla a pridala do kroku. Vlky znova zavýli. Zdalo sa, že sú ďaleko, ale vlky sú vlky, báli sa ich všetky malé zvieratká. Boli to lovci a nedalo sa im veriť. Nič nebolo horšie ako ony.

Dážď ešte zosilnel. Tak takto teda zíde zo sveta? Rovnako ako jej rodičia – odnesie ju búrka? Keby len mala nablízku packu, ktorej by sa mohla chytiť, alebo niekoho, kto by jej povedal, že všetko bude v poriadku. Bola však sama.

A potom si konečne čosi všimla: obrovský strom, čnejúci do takej výšky, že nedovidela na jeho vrchol. A bol dutý! Rozbehla sa k otvoru.

Ale okamžite pochopila, že to nie je dom pre myšku. Bol to medvedí brloh. Žiadny medved' v ňom však pravdepodobne už dlhší čas nebýval.

Vo vzduchu bolo stále cítiť pach kožušiny, rybaciny a lesných plodov a Mona dobre vedela, že tam nikdy nebude vedieť zaspať hlbokým spánkom. Čo ak sa medveď vráti? Hoci sa medveďov nebála tak ako vlkov, lebo chvíľu vedľa medveďa bývala, takže vedela, že sa viac zaujímal o lesné plody ako o ňu, predstava, že by s nejakým uviazla v nore, ju veľkou radosťou nenapĺňala.

A tak – aj keď nerada – znova vyliezla von do búrky.

Cestu jej však zablokoval potôčik, ktorý sa pri búrke rozvodnil. Hľadala miesto, kade by dokázala prejsť na druhú stranu. Zbadala konárík, ktorý viedol cez potok. Mona vedela dobre udržiavať rovnováhu – všetky myšky to vedeli –, ale keď bola takmer na druhej strane, zdvihla zrak a v kríkoch pred sebou uvidela oči!

Lesknúce sa oči vlkov! Bola si tým istá. A nie jeden pár ani dva či tri, ale toľko, že ich nedokázala porátať. Srdce sa jej rozbúchalo až v hrdle,

packy sa jej na konári pošmykli a...

Šplech! Mona spadla do vody. *Šplach!*

Namiesto vlkov ju zhltoľ prúd vody – pohadzovľľou a unášal ju preč.

Voda jej zaliala ústa, takže sa rozkašľala a rozprskala. Zúfalo sa držala svojho kufríka poskakujúceho na hladine, prúd ju unášal dolu, popri kríkoch a papradí, skalách a koreňoch, hlboko do lesa.

Unášal ju stále ďalej a ďalej. Vyštverala sa na kufor a sledovala, ako sú stromy okolo čoraz viac obrastené machom, čoraz pokrútenejšie. *Toto musí byť stred lesa*, pomyslela si – tam ešte nikdy nebola.

Napokon sa prúd spomalil a vyústil do jazierka vytvoreného veľkými koreňmi. Jeden z nich bol

vykrútený dopredu ako labka ponúkajúca pomoc, a tak sa jej Mona chytila, a vyliezla z vody.

Zalapala po dychu. Pred ňou sa vypínal ďalší obrovský strom. Tento bol viac než obrovský. Bol... majestátny.

Na jeho vrchu sa rozprestierali obrie konáre a pripomínali korunu. Zlaté listy chránili pred dažďom a vetrom. Medzi koreňmi rástol taký úhľadný mach, až to pôsobilo, ako by ho niekto upravoval a zastrihával. A možno to tak aj bolo, pretože na kmeni, priamo nad myškinou hlavou, bolo čosi vyrezané.

Bolo to srdiečko. Podobné ako na jej kufríku, ale v strede tohto srdiečka boli iniciálky HVSL.

Čo to asi tak znamená? dumala myška.

Mona nedokázala odolať. Pomaly sa zdvihla na špičky a načiahla sa, aby sa toho srdiečka dotkla.

Šťuk. Srdiečko sa jej podarilo zatlačiť dovnútra a na kmeni sa otvorili dvere.